

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ДУМА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF DUMA v. UKRAINE)**

(Заява № 39422/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

30 листопада 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

28/02/2007

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Дума проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego),
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення у нарадчій кімнаті 6 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 39422/04), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України Іваном Івановичем Думою (далі – заявник) 29 жовтня 2004 року.

2. Уряд України (далі – Уряд) був представлений Уповноваженим – п. Ю. Зайцевим.

3. 13 грудня 2005 року Суд вирішив направити на розгляд до Уряду скаргу заявника щодо невиконання рішення, винесеного на його користь, відповідно до п. 1 статті 6 та статті 1 Першого протоколу до Конвенції. Суд вирішив відповідно до п. 3 статті 29 Конвенції розглянути заяву щодо її прийнятності та суті одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився у 1956 році і проживає у с. Червона Кам'янка, Кіровоградська область.

5. Факти справи, які пред'явлені сторонами, можна викласти таким чином.

6. У 1998 році заявник подав цивільний позов до Краснолуцького міського суду Луганської області проти його колишнього роботодавця шахти № 5 ВАТ «Укррособладнання» щодо відшкодування шкоди,

нанесеної його здоров'ю, та інших виплат. 9 жовтня 1998 року суд присудив заявнику 15 668,80 грн¹.

7. 23 жовтня 1998 року судовим виконавцем було розпочато виконавче провадження щодо зазначеного рішення, яке в подальшому було передано до відділу державної виконавчої служби Краснолуцького районного управління юстиції.

8. 13 серпня 2002 року Господарським судом Луганської області було порушено провадження у справі про банкрутство шахти № 5 ВАТ «Укррособладнання». 4 лютого 2003 року провадження у справі про банкрутство було закрито у зв'язку із затвердженням Господарським судом Луганської області мирової угоди між шахтою та кредиторами.

9. У 2004 році заявник подав скаргу до Краснолуцького міського суду до державної виконавчої служби у зв'язку з невиконанням рішення суду від 9 жовтня 1998 року. 13 серпня 2004 року суд відхилив його скаргу, оскільки не встановив зазначених заявником порушень. 1 грудня 2004 року Краснолуцький міський суд повернув заявнику його апеляційну скаргу на ухвалу від 13 серпня 2004 року як «не подану» у зв'язку з недотриманням ним процесуальних вимог. Заявник не оскаржував зазначеного рішення до суду.

10. За період з 27 серпня 1999 року до 3 листопада 2004 року заявник отримав приблизно половину присудженої йому суми заборгованості (7328,83 грн²), яка виплачувалась йому частинами.

11. Залишок заборгованості (8340,00 грн³) було виплачено заявнику трьома частинами – 20 грудня 2004 року, 15 березня 2005 року та 12 серпня 2005 року.

12. 18 серпня 2005 року державним виконавцем було винесено постанову про закінчення виконавчого провадження.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

13. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні у справі «Сокур проти України» (№ 29439/02, пп. 17-22, від 26 квітня 2005 року).

ЩОДО ПРАВ

14. Заявник скаржився на стверджувану неспроможність державних органів вчасно виконати рішення Краснолуцького міського суду від 9

1. Приблизно 3298,09 євро.

2. Приблизно 1112,64 євро.

3. Приблизно 1343,74 євро.

жовтня 1998 року. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу, які передбачають таке:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

15. Уряд не надав жодних зауважень щодо прийнятності скарг заявника.

16. Суд зазначає, що скарги заявника за п. 1 статті 6 та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції щодо затримки у виконанні рішення від 9 жовтня 1998 року порушують питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду справи по суті. Він не вбачає причин для визнання цих скарг неприйнятними. Таким чином, Суд оголошує їх прийнятними.

II. ЩОДО СУТІ

17. У своїх зауваженнях щодо суті скарг заявника Уряд стверджував, що не було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції.

18. Заявник не погодився з цим.

19. Суд зазначає, що рішення Краснолуцького міського суду від 9 жовтня 1993 року залишалось невиконаним протягом шести років та десяти місяців.

20. Суд нагадує, що він уже визнавав порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції у подібних справах (див., наприклад, справу «Сокур проти України», цитовану вище, пункти 36-37, та справу «Шаренок проти України», № 35087/02, пункти 37-38, від 22 лютого 2005 року).

21. Вивчивши всі надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактів чи доводів, що могли б примусити його дійти інших висновків у цій справі.

22. Отже, було порушено п. 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

23. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

24. Заявник стверджував, що зазнав певних моральних та матеріальних збитків через тривале невиконання рішення. Однак він не зміг визначити суму своїх вимог.

25. Уряд стверджував, що заявник не надав вимоги щодо справедливої сатисфакції протягом періоду, визначеного Судом, і просив Суд нічого не присуджувати.

26. Суд зазначає, що заявник не надав своїх вимог щодо справедливої сатисфакції, як це було йому запропоновано Судом після отримання зауважень від Уряду. Однак заявник підтвердив свої вимоги, пред'явлені ним під час подання даної заяви до Суду. З урахуванням обставин справи та прецедентної практики Суду Суд присуджує заявникові 2600 євро (дві тисячі шістсот євро) з огляду на відшкодування моральної шкоди (див. рішення у справі «Крячков проти України», від 1 червня 2006 року, заява № 7497/02, п. 30).

B. Судові витрати

27. Заявник не просив відшкодувати судові витрати. Таким чином, Суд нічого не присуджує.

C. Пеня

28. Суд вважає належним призначити пеню, виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу заявника прийнятною;
2. *Постановляє*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Постановляє*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Постановляє*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику суму, що складає 2600 євро (дві тисячі шістсот євро) як компенсацію нематеріальної шкоди, враховуючи будь-який податок, який може бути стягнутий з заявника; ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
 - (б) після закінчення зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 30 листопада 2006 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК
(C. Westerdiek)
Секретар

П. ЛОРЕНЦЕН
(P. Lorenzen)
Голова